

Bilag 4.

I Anledning af det den 14. Oktober 1931 i Landstinget fremsatte Lovforslag Nr. 27 om Eneretsbenævnelse for særlig Uddannelse tillader undertegnede sig herved at fremsætte følgende:

Saa vel paa Den polytekniske Lærestanstalt som mellem de i Praksis arbejdende Ingeniører, der er udgaaet fra Lærestalten, har man længe anset det for uheldigt, saavel for Samfundet som for Ingeniørstanden, at der ikke ad Lovgivningens Vej var fastslaaet en hensigtsmæssig Eneretsbenævnelse for Ingeniører, der har gennemgaaet denne Uddannelse, saaledes at der paa dette betydningsfulde Omraade altid kan herske den samme Klarhed som paa andre lignende Felter.

Den hidtil bestaaende Ordning med Benyttelse af Betegnelsen cand. polyt. maa nemlig anses for uholdbar, dels fordi denne Betegnelse ikke er beskyttet ved nogen Lovbestemmelse, saaledes at Misbrug kan udelukkes (jfr. Bemærkningerne til Lovforslaget)*), og dels — og navnlig — fordi Ingeniørerne, der i Modsætning til andre akademiske Fags Udøvere (Jurister, Teologer, Medicinere) arbejder meget i Udlandet, under deres Virksomhed der er udsat for, at deres Uddannelse og Kvalifikationer ganske bliver misforstaaet. Ordet Kandidat opfattes nemlig i Udlandet som Betegnelse for Studenter, hvad der bevirker, at der ofte opstaar Uklarhed med Hensyn til Bedømmelsen af den danske Ingeniørs Kvalifikationer. Dette Forhold er ikke alene en Ulempe for den enkelte, men ogsaa en betydelig Gene for de danske Entreprenørfirmaer, som i stigende Grad udfører store Ingeniørarbejder i Udlandet, og som af den Aarsag føler Vanskelighederne ved, at deres Ingeniører ikke uden mange Forklaringer paa rette Maade kan blive optaget i de stedlige Ingeniørforeninger og videnskabelige Sammenslutninger, hvor de utvivlsomt fagligt hører hjemme. Dette Forhold spiller i Udlandet en meget stor Rolle, fordi Medlemsskabet af de rette faglige Organisationer der næsten er en Nødvendighed for en praktisk arbejdende Ingeniør.

Det vil derfor være af stor Betydning, at de, der har bestaaet en af Lærestaltens afsluttende Ingeniørksamninger, faar en senere hen i det praktiske Liv hensigtsmæssig Eneretsbenævnelse, idet disse Kandidater i Modsætning til andre Fags Udøvere (Læger, Sagførere, Tandlæger, Landinspektører, Dyrlæger o. s. v.) ikke gennem deres Erhverv faar en retslig beskyttet Betegnelse, der tydelig angiver deres Uddannelse. Endvidere er det af stor Betydning at have en Betegnelse, der ogsaa er forstaaelig i Udlandet, og man er derfor under sine Overvejelser standset ved Ordet *Civilingeniør*, som kun i ganske enkelte Tilfælde benyttes herhjemme, men som anvendes i Sverige, Frankrig og i de engelsktalende Lande. Dersom denne Betegnelse fastslaaes som Eneretsbenævnelse for de fra Den polytekniske Lærestanstalt udgaaede Ingeniører, vil den afhjælpe de ovenfor paapegede Mangler. Betegnelsen „Ingeniør“ har man set bort fra, da en saadan Eneretsbenævnelse for dem, der har bestaaet Afgangseksamen fra Den polytekniske Lærestanstalt, vilde krænke berettigede Interesser hos Folk, der paa Grundlag af en anden teknisk Uddannelse gennem længere Tid har benyttet denne Betegnelse.

*) Interesserede vil ved Henvendelse til Dansk Ingeniørforenings Kontor kunne faa Adgang til det i Arkivet samlede Materiale vedrørende Tilfælde af denne Art.